

ΠΑΡΑΜΥΘΙ #24

«Ο Δακρυηλιάς»

(Λιβίσι, Μάκρη - Μικρά Ασία)

*Διαγωνισμός παραδοσιακού παραμυθιού
eBooks4Greeks.gr*

ΠΑΡΑΜΥΘΙ #24

Ψηφίστε το παραμύθι που σας άρεσε περισσότερο [εδώ](#) μέχρι
30/09/2011

Δείτε όλα τα παραμύθια [εδώ](#)

Ο Δακρυηλιάς

(Λιβίσι, Μάκρη - Μικρά Ασία)

*Είχε ένα βασιλιά
Εκείνο του καιρό εκείνο το ζαμάνι
Που έκαμναν οι Τούρκοι ραμαζάνι
Κόκκινη κλωστή κλωσμένη
Στην ανέμη περασμένη
Δωσ' την κλώτσο να γυρίσει
Παραμύθι ν' αρχινήσει...*

Αρχή του παραμυθιού, καλησπέρα σας!

Είχε ένα βασιλιά κι είχε τρεις γιούς. Ο πρώτος ήταν ο πιο όμορφος, ο δεύτερος ο πιο καλός κι ο τρίτος ο πιο μυαλωμένος. Ζούσαν καλά στο παλάτι κι ο λαός χαιρόταν με το βασιλιά ,που δεν αδικούσε κανέναν. Τα παλικάρια ξεκίνησαν μια μέρα να πάνε για κυνήγι με τον πατέρα τους. Στο δρόμο βρίσκουν έναν δράκο. Ανοίγει το στόμα του ο δράκος και τους κάνει μια χασιά. Πάνε αυτοί στην κοιλιά του. Μόλις πήγε στο κάστρο του τους βγάζει απ' την κοιλιά κι ήταν μαρμαρωμένοι. Τους έριξε στην αποθήκη μαζί με τους χιλιάδες που είχε μαρμαρώσει τα περασμένα χρόνια.

Η γυναίκα του βασιλιά όταν είδε ότι πέρασαν τρεις μέρες και τρεις νύχτες και δεν είχαν γυρίσει ο άντρας με τους γιους της κατάλαβε ότι τους ξέκανε ο δράκος γιατί άλλον εχθρό ο άντρας της δεν είχε. Ντύθηκε στα μαύρα και μαζί στα μαύρα ντύθηκαν όλοι οι υπήκοοι κι οι δούλες στο παλάτι.

*Φαρμάκι, μυρωδιές χυθήκαν απ' του Άδη
μηδέ αυγή, μήτε πρωί σιμώνει στο παλάτι
μόνο γοργά να έρχεται- ακούνε- το σκοτάδι*

Από το πρωί ίσαμε το βράδι έκλαιγε και τραβούσε τα μαλλιά της για το κακό που τη βρήκε. Είχε μπροστά της ένα ασημένιο τάσι, που έδινε στα αγόρια της να πίνουν δροσερό νερό όταν διψούσαν. Μέρες τώρα το τάσι δεν χρειάστηκε να το γεμίσει νερό, μόνο το έπαιρνε κάθε τόσο στα χέρια της και το κοιτάζε και θυμόταν τα παιδιά της. Δάκρυ στο δάκρυ κάθε μέρα, που έσταζε από τα βλέφαρά της το τάσι γέμισε κι έγινε ένα αλμυρό νερό. Μια ώρα που διψούσε φώναζε τη δούλα να της φέρει νερό. Γριά εκείνη δεν άκουσε, κι η βασίλισσα δεν άντεξε τη δίψα και το έφερε στα χείλη της όπως τις παλιές μέρες οι γιοί της έκαναν για να ξεδιψάσουν. Αμέσως μόλις το ήπιε ένιωσε σαν να έπεσε σφραγίδα στα σωθικά της. Έτσι ένιωθε κι όταν με το καλό έμενε έγκυος από τον άντρα της. Κατάλαβε τι έγινε και ντράπηκε. Πέρασε ο κανονικός καιρός και στους εννιά μήνες γέννησε. Από τα δάκρυά της είχε πιαστεί το παιδί, γι'αυτό το βάφτισε Δακρυηλιά.

Ο Δακρυηλιάς μεγάλωνε και ψήλωνε όλο και πιο πολύ. Έπαιρνε τα γράμματα κι έγινε φίλος με όλα τα παιδιά. Όμως έβλεπε που τα παιδιά έχουν πατέρα κι αδέρφια και κρυφά αναρωτιόταν γιατί αυτός δεν είχε. Όταν έφτασε ο χρόνος του να κρατήσει σπαθί ρώτησε τη μάνα του, τη βασίλισσα, γιατί αυτός ανάμεσα σε όλα τα παιδιά είναι χωρίς αδέρφια και πατέρα. Του εξήγησε αυτή και τον παρακάλεσε να μη βγει ποτέ πιο έξω από το παλάτι και την πόλη. Όμως ο Δακρυηλιάς την είχε πάρει κίολας την απόφαση.

Σε άλογο με χαιτη κόκκινη έζησε το κορμί του

Και στο θηκάρι του βασιλιά-πατέρα του έκρυψε το σπαθί του

Έβαλε σκοπό να βρει το δράκο και να τον εκδικηθεί. Καβάλησε το άλογο του πατέρα του, φόρεσε την πιο όμορφη φορεσιά του πρώτου αδερφού, φίλησε με την καλοσύνη που φίλαγε ο μεσαίος αδερφός τη μάνα του κι ορκίστηκε με τη μυαλοσύνη του πιο μικρού ότι θα γυρίσουν πίσω όλοι μαζί, και μάλιστα, γρήγορα.

Με το που βγήκε στη στροφή αντάμωσε έναν σκύλο. Δεν κούνησε την ουρά του ο σκύλος να δείξει χαρά που βρήκε αφεντικό μόνο έδειξε

τα δόντια του μεγάλα και γρύλισε να προκαλέσει φόβο. Του κόβει το κεφάλι ο Δακρυηλιάς κι από το αίμα που βγήκε γεννήθηκε ένα θηρίο. Σερνόταν σαν φίδι, σκαρφάλωνε σαν μαϊμού από δέντρο σε δέντρο κι έσπαγε τα κλαδιά και στο τέλος έγινε μεγάλος ποντικός και κώθηκε στη γη. Από την τρύπα που άνοιξε στο χώμα βάδισε στα ίδια ίχνη ο Δακρυηλιάς και κατέληξε σε μια σπηλιά. Μια κόρη δεκαεπτά χρονώ σκούπιζε τη σκόνη απ' το ποντίκι για να καθούν τα ίχνη. Ο Δακρυηλιάς τη ρώτησε το όνομά της όμως αυτή δεν είχε λαλιά να του απαντήσει. Την έπιασε με το καλό να του δείξει το δρόμο που πήρε ο ποντικός. Στη σκόνη απάνω που σκούπιζε τού έκαμε ένα σχέδιο να καταλάβει αυτός. Γονάτισε ο Δακρυηλιάς, της φίλησε τα δάχτυλα που χάραξαν το σχήμα κι έφυγε.

Προχώραγε στα σκοτεινά κι άκουγε γύρω του θορύβους από πτηνά που δεν είχε δει ξανά. Καθένα έβγαζε μια κραυγή που όσο προχώραγε αυτός γινόταν πιο δυνατή. Ο δράκος είχε ορμηνέψει τα πουλιά να κρίζουν για να τρομάξουν τον Δακρυηλιά. Μερικά άπλωναν τις φτερούγες τους πάνω από το κεφάλι του να τον χτυπήσουν. Όμως ο Δακρυηλιάς δεν φοβόταν.

Πιο πέρα, βρίσκει μια κοπέλα δεκαοχτώ χρονώ. Τη ρώτησε το όνομά της και ποιο δρόμο να πάρει για να ανταμώσει το θηρίο. Εκείνη δεν είχε λαλιά να του απαντήσει μα βγάζει από την ποδιά της ένα μαντηλάκι, που είχε απάνω κεντημένο ένα σταυρό και στο τελείωμα του σταυρού μια κλωστή γαλάζια. Κατάλαβε το παλικάρι ότι θα βγει σε ένα σταυροδρόμι κι εκεί πρέπει να συνεχίσει στο ποτάμι. Έτσι κι έγινε. Γονάτισε, φίλησε την ποδιά της κοπέλας κι έφυγε.

Στο ποτάμι μόλις έφτασε τα νερά ήταν φουσκωμένα ενώ δε φύσαγε. Μικρά και μεγάλα ψάρια άνοιγαν το στόμα τους κι έπιναν νερό κι έτρωγαν τα άλλα ψάρια. Ο Δακρυηλιάς είδε που το ένα ψάρι έτρωγε το άλλο και δεν τόλμησε να βρέξει το στόμα του στο νερό κι ας διψούσε πολύ. Βλέπει μια κοπέλα δεκαεννιά χρονώ. Κρατούσε μια στάμνα με νερό αυτή. Τη ρώτησε το όνομα της και πού πρέπει να πάει για να βρει να πνίξει το θηρίο. Αυτή δεν είχε λαλιά να απαντήσει και σπάει τη στάμνα να του δώσει να πει δροσερό νερό. Γονάτισε αυτός και φίλησε τα κομμάτια από τη στάμνα.

Από τις στάλες νερό, που χύθηκαν στο χώμα άνοιξε ένας λάκκος και να σου μέσα κολυμπούσε το θηρίο. Ο Δακρυηλιάς κατάλαβε ότι είχε έρθει η ώρα να αναμετρηθούν. Στιγμή δεν σκέφτηκε να φύγει ούτε να κάνει πίσω. Αμέσως βγάζει το σπαθί και κόβει τα φτερά που είχε το θηρίο. Με το σάλιο του ο δράκος αλείφει τις πληγές και βγάζει νέα φτερά, πιο δυνατά, και πέταξε. Ωστόσο ο Δακρυηλιάς προλαβαίνει και πηδάει πάνω στη ράχη του θηρίου. Έφερνε τούμπες πάνω κάτω αυτό κι έβγαζε φωτιές από το στόμα να κάψει το παιδί. Ήταν γραμμένο, ο Δακρυηλιάς να γεννηθεί από το αλάτι που έχουν τα δάκρυα κι έτσι, η φλόγα του θηρίου δεν τον έπιανε. Με τα πολλά κουράστηκε το θηρίο και βούτηξε στο ποτάμι να ρίξει το παιδί στα ψάρια να το φάνε. Τη στιγμή που πέφτει στο ποτάμι ο Δακρυηλιάς πατάει με όλη του τη δύναμη το σπαθί πάνω στο λαιμό του δράκου και του κόβει το κεφάλι.

*Βογκάει το τετραπέρατο θηριό
νάτο που ξεψυχάει
Πέφτει η μαύρη του πνοή
στα τάρταρα να πάει*

Μεμιάς τα νερά ηρέμησαν και τα ψάρια σταμάτησαν να τρώνονται μεταξύ τους. Η κοπέλα τον πλησίασε και του έδωσε πάλι να πει νερό να ξεδιψάσει. Έπειτα του φανέρωσε το μέρος όπου ο δράκος έκρυβε τους μαρμαρωμένους. Με το νερό τούς ράντισε ο Δακρυηλιάς κι ο καθένας έβρισκε το σώμα του και τη φωνή του. Μιλούνια ήταν και κίνησαν ο καθένας να πάει σπίτι του. Μαζί κι ο πατέρας του Δακρυηλιά με τ' αδέρφια του, που δεν γνώριζαν ότι είχαν αδερφό.

Πέρασε μια μέρα και βρέθηκαν όλοι στο παλάτι. Η βασίλισσα εξήγησε στον άντρα της πώς γέννησε τον Δακρυηλιά. Τα αδέρφια του τον αγάπησαν πολύ και παραδέχτηκαν ότι ο Δακρυηλιάς είχε την πιο πολλή ομορφιά, καρδιά πλημμυρισμένη από καλοσύνη και μυαλό όσο κι οι τρεις γιοί μαζί.

Αποφάσισαν ότι έπρεπε να ελευθερώσουν τις αμίλητες κοπέλες. Την επόμενη μέρα πήραν το δρόμο ξανά, δίχως τούτη τη φορά να κυ-

ριεύονται από φόβο. Ο πρώτος γιος, ο πιο όμορφος, βρήκε την κοπέλα ακόμα να σκουπίζει τις ακαθαρσίες του ποντικού. Τόσος ήταν ο φόβος της που δεν είχε πιστέψει πως ο Δακρυηλιάς πέτυχε να σκοτώσει το δράκο. Μόλις είδε το βασιλόπουλο τα έχασε με την πολλή ομορφιά του. Εκείνος την καθυσούχασε και την πήρε κοντά του. Ο δεύτερος γιος, που ήταν πολύ καλός, έσμιξε με την κόρη που ήταν δεκαοχτώ χρονώ. Κι ο τρίτος πήρε την πιο μεγάλη.

Έκαναν χαρές και πανηγύρια σαράντα, κι άλλες σαράντα, κι άλλες σαράντα μέρες. Έπιναν και χόρευαν και μόλις τελείωνε ο ένας γάμος γινόταν ο άλλος.

*Τρεις Μοίρες πόθο έβαλαν ζευγάρια να παντρεύουν
Σήμερα στεφάνια στρογγυλά από χαρά θα πλέξουν!*

Η βασίλισσα έδωσε στις κοπέλες να πιούν νερό από το ασημένιο τάσι που έπιναν τα παιδιά της. Η καθεμιά ξεδίψασε και βρήκε αμέσως τη φωνή της. Και πάλι έπιάναν το χορό και τώρα τραγουδούσαν. Η μια είχε γλυκιά φωνή, η άλλη κελαηδούσε σαν πουλί κι η πιο μικρή, την άκουγες, να μιλάει κι έλεγες πως κυλάει τρεχούμενο νερό από πηγή.

Ο Δακρυηλιάς χάρηκε με τους γάμους των αδερφών του και τη φωνή των κοριτσιών αλλά το είχε στην καρδιά του να μην μένει ήσυχος σε μια γωνιά. Φίλησε τους γονείς του, χαιρέτησε τα αδέρφια και τις νύφες του κι όσο κι αν τον παρακαλούσαν να μείνει κοντά τους αυτός δεν έκατσε. Γιατί ήθελε να πάει στα πέρατα του κόσμου, να βρει τη θάλασσα, το πέλαγος. Που πάει να πει ο Δακρυηλιάς δεν ήθελε να βρουν τέλος οι περιπέτειες και τα όνειρά του.

*Ο νους του είναι καράβι
το σώμα του νερό
ο Δακρυηλιάς γεννήθηκε
με δάκρυ αλμυρό*

Ο νους του είναι καράβι

Κατάρτι η καρδιά

Τα όνειρά του κύμα

Να πάει μακριά

Ο νους του είναι καράβι

Ανοίγει τα πανιά

Σηκώνει την παντιέρα

Το πέλαγο ζητά

Από τα πολλά τα λόγια μάς έπιασε η νύχτα κι έφτιασε η ώρα να σωπάσω...

Καλή σας νύχτα, άρχοντες κι αρχοντόπουλα!

Το αφήγημά μου στηρίχτηκε στο παραμύθι του Δακρυηλιά και προέρχεται από την Μικρά Ασία. Το έχω βρει σε μία παραλλαγή του και στη συλλογή «Παραμύθια του Λιβισιού και της Μάκρης», έκδοση του Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών- Αθήνα 1976.

ΞΗΡΙΔΟΥ ΑΔΑΜΑΝΤΙΑ

alfaldh@yahoo.gr